



Arrest

nr. 133 168 van 13 november 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 29 oktober 2013 tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeksters echtgenoot wordt op 2 december 2009 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid gemachtigd tot een verblijf van onbeperkte duur in België.

1.2. Verzoekster dient op 3 oktober 2010 bij de Belgische ambassade van Amman, Jordanië, een aanvraag in tot afgifte van een visum type D teneinde haar echtgenoot in België te vervolgen.

1.3. Het gevraagde visum wordt op 7 maart 2011 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid toegestaan, waarna verzoekster op 3 mei 2011 het Rijk binnenkomt.

1.4. Op 28 februari 2012 wordt de door verzoeksters echtgenoot ingediende aanvraag om machtiging tot vestiging goedgekeurd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 29 oktober 2013 de beslissing tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 11 april 2014 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: [M.]

Voornamen: [B. A.]

Nationaliteit: Irak

[...]

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

Betrokkene levert niet het bewijs dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt : de referentie is tewerkgesteld volgens artikel 60 van het ocmw.

De duur van deze tewerkstelling op basis van artikel 60 is echter gelimiteerd in de tijd voor een periode die nodig is om terug een volledig recht te hebben op sociale uitkeringen, wat impliceert dat deze tewerkstelling slechts tijdelijk is, teneinde na afloop van de tewerkstelling terug het voordeel te bekomen om (opnieuw) ten laste van de openbare overheden te vallen. Dit betekent dat deze vorm van tewerkstelling niet voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden in artikel 10, §5 van de wet van 10.12.1980.

Betrokkene heeft op 15 oktober 2013 een document ondertekend waarbij ze de kans kreeg de nodige bewijzen voor te leggen van een socio-economische integratie en het enige wat werd voorgelegd waren loonfiches van de partner die nog steeds werkt volgens artikel 60 van het Ocmw. Geen nieuwe of andere bewijzen werden voorgelegd.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 10, § 5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een theoretische toelichting betreffende de geschonden geachte bepalingen en beginselen licht verzoekster haar middel als volgt toe:

“[...] In casu zijn de bestreden beslissing van 29.10.2013 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te

bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

[...] Verwerende partij stelt volgende vast:

- blijkbaar verzoekster partner niet over voldoende stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zou beschikken;
- blijkbaar de aangebrachte documenten onvoldoende zijn om het verblijf van verzoekster te verlengen om humanitaire redenen;

In essentie weigert verwerende partij het verblijf van verzoekster om redenen van bestaansmiddelen, zodat de andere voorwaarden die noodzakelijk zijn voor de toekenning van verblijf door verwerende partij niet ernstig betwist werden.

Dat verwerende partij op de hoogte is dat het hier een gezin betreft met Irakese partners en hun gemeenschappelijk kind. In casu stelt verwerende partij dat de door verzoekster bijgebrachte stukken onvoldoende zijn om het verblijf te verlengen van verzoekster. In casu is de echtgenoot van verzoekster tewerkgesteld in het kader van artikel 60 OCMW.

Verwerende partij heeft een voorbarige beslissing genomen aangezien de echtgenoot van verzoekster nog steeds werkende is en dat de arbeidsovereenkomst nog duurt.

Na arbeid van 312 dagen kan hij een aanvraag indienen voor een werkloosheidsuitkering. Maar op dit ogenblik is er geen sprake van een werkloosheidsuitkering.

De echtgenoot van verzoekster zal ingeval hij niet meer wordt tewerkgesteld in het kader van artikel 60 OCMW onmiddellijk ergens anders kunnen beginnen. Dit in tegenstelling tot de bewering van verwerende partij.

Het is toch bizar dat het verblijf van verzoekster steeds werd verlengd in de periode dat de echtgenoot niet werkte en nu hij wel werkt wordt het verblijf niet langer verlengd. Dit is een zeer bizar gedachtegang vanwege verwerende partij aangezien de burgers die wel werken dan ook afgestraft worden voor hun inspanningen/prestaties.

Verwerende partij heeft blijkbaar een glazen bol aangezien zij al kennis heeft van de toekomst nl de echtgenoot van verzoekster zal zonder werk te komen zitten.

De echtgenoot van verzoekster zal niet zonder werk te komen zitten aangezien hij perfect Nederlandstalig is en onmiddellijk zal kunnen werken.

Bijkomend blijkt verzoekster de moeder te zijn van een in België geboren en verblijfsgerechtigd minderjarig kind, waar verwerende partij van op de hoogte is. Verwerende partij kan toch niet in alle redelijkheid stellen dat voldaan is aan de volgende bepaling van artikel 11 § 2 van de Vreemdelingenwet: “[...] Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. [...]”

[...] Verzoekster is moeder van een in België verblijfsgerechtigd kind, dat amper nog geen twee jaar oud is en fysiek, en emotioneel afhankelijk van haar moeder. Het kan toch niet redelijk genoemd worden dat verzoekster, moeder van een minderjarige verblijfsgerechtigde kinder zonder verblijf kan rondlopen in België. Minstens heeft verwerende partij een disproportionele beslissing genomen in het dossier van verzoekster wanneer zij stellen dat de gezinsband met België miniem is en zij (lees: verzoekster) “maar” drie jaar in België verblijft en dus meer banden heeft met Irak dan België. Niets is minder waar. Verzoekster haar centrum van economisch, familiale en affectieve banden liggen meer dan ook in België.

[...] Bovendien stellen verzoekers vast dat verwerende partij met de grove borstel over hun dossier heengestapt is niet de nodige zorgvuldigheid en redelijkheid aan de dag legt. Om deze redenen, heeft verwerende partij een kennelijk onredelijke ne kennelijk onzorgvuldige disproportionele beslissing genomen.”

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“[...] Verzoekster levert niet het bewijs dat haar echtgenoot, de referentiepersoon, over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Haar echtgenoot is tewerkgesteld volgens artikel 60 van de OCMW-Wet. De duur van deze tewerkstelling is echter gelimiteerd in de tijd voor een periode die nodig is om terug een volledig recht te hebben op sociale uitkeringen, wat impliceert dat deze tewerkstelling slechts tijdelijk is, teneinde na afloop van de tewerkstelling terug het voordeel te bekomen om (opnieuw) ten laste van de openbare overheden te vallen. Dit betekent dat deze vorm van tewerkstelling niet voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden in artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster stelt dat haar echtgenoot ingeval hij niet meer wordt tewerkgesteld in het kader van artikel 60 van de OCMW-Wet, onmiddellijk ergens anders aan de slag zou kunnen, vormt dit een loutere bewering die zij nalaat te staven aan de hand van concrete feitelijke elementen.

[...]

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoekster deze motieven kent, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (RvV, 24 januari 2011, nr. 54.807)

Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verweerder gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, verweerder geen rekening heeft gehouden. (RvV 5 juni 2012, nr. 82.466)

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd. (RvS 20 september 1999, nr. 82.301) [...]”

2.3. De beslissing tot intrekking van verblijf is gegrond op artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;”

Het tweede lid van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt:

“De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste drie jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.”

Het vijfde lid van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt verder:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Deze laatste bepaling is een omzetting van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en verplicht de lidstaten ertoe om voor ieder individueel geval een algehele beoordeling van alle relevante factoren te maken. Deze factoren kunnen ook betrekking hebben op onder meer de leeftijd van de betrokken kinderen, het feit dat een gezinslid in de lidstaat is geboren en/of opgegroeid, de afhankelijkheid van gezinsleden en de bescherming van huwelijken en/of gezinsbanden. Hierbij zijn de lidstaten gebonden aan de beginselen van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM; HvJ 27 juni 2006, C-540/03, Europees Parlement tegen Raad van de Europese Unie; Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement van 3 maart 2014 betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210)

Het is niet betwist dat de beslissing tot intrekking van verblijf werd getroffen binnen de termijn bedoeld in het tweede lid van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De beslissing tot intrekking van verblijf steunt op de vaststelling dat niet meer is voldaan aan een van de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden, nu verzoekster niet langer het bewijs levert dat haar echtgenoot over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt gelet op zijn inkomsten uit een tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet. Verweerder stelt verder vast dat verzoekster in antwoord op een uitnodigingsbrief om alle dienstige stukken voor te leggen in de zin van artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, enkel loonbrieven van haar echtgenoot voorlegde die de tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet bevestigen.

Verzoekster betoogt, onder verwijzing naar artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, dat niet blijkt dat verweerder bij het nemen van zijn beslissing rekening heeft gehouden met het gegeven dat zij moeder is van een in België geboren en verblijfsgerechtigd kind dat ten tijde van het indienen van het verzoekschrift nog geen twee jaar oud was en fysiek en emotioneel afhankelijk is van haar.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekster de moeder is van een zoon geboren op 11 januari 2012. Hiervoor kan bijvoorbeeld worden gewezen op een samenwoonstverslag van 28 februari 2012. Er dient dan ook te worden aangenomen dat verweerder van dit gegeven kennis had op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Het is verder niet betwist dat dit kind verblijfsgerechtigd is in België.

Nu verweerder reeds kennis had van dit gegeven, blijkt niet dat verzoekster op dit punt nog stukken diende voor te leggen opdat verweerder met deze gezinsband rekening kon houden.

Uit de motieven van de beslissing tot intrekking van verblijf blijkt niet dat verweerder, zoals vereist in artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, bij het nemen van deze beslissing rekening heeft gehouden met de gezinsband van verzoekster met haar minderjarige zoon. Ook uit de stukken van het administratief dossier blijkt zulks niet. Zeker gelet op de jonge leeftijd van het kind en nu niet blijkt dat er redenen voorhanden zijn om de effectieve gezinsband met het kind in twijfel te trekken, drong een afweging tussen de beëindiging van het verblijfsrecht en dit gezinsleven in België zich evenwel op.

In zoverre verweerder in de nota met opmerkingen stelt dat geen schending van artikel 8 van het EVRM blijkt, kan de Raad enkel vaststellen dat dit een a posteriori motivering betreft.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat het gegeven dat verweerder zijn beslissing tot intrekking van verblijf niet vergezeld liet gaan van een bevel om het grondgebied te verlaten op zich niet kan volstaan om tegemoet te komen aan het gestelde in artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet. Zo duidt

verweerder in casu geenszins waarom geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven en blijkt aldus niet welke overwegingen hierbij een rol hebben gespeeld. Verder merkt de Raad ook op dat deze laatste bepaling inhoudt dat verweerder de hierin vermelde elementen, indien hiertoe concrete gegevens voorliggen, moet betrekken bij de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf zelf en dit moet op een of andere manier blijken uit de motieven van deze beslissing of het dossier. Het moet duidelijk zijn op welke gronden verweerder dit gegeven in voorkomend geval niet weerhoudt als element dat zich verzet tegen de beëindiging van het verblijfsrecht. Indien zo een gezinsleven blijkt dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM dringt een afweging zich op tussen de beëindiging van het verblijf omdat niet langer is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden en dit gezinsleven. In casu blijkt niet dat dergelijke afweging heeft plaatsgevonden, laat staan om welke reden het gezinsleven met het kind de beëindiging van het verblijfsrecht volgens verweerder niet verhindert. Het gegeven dat de intrekking van het verblijfsrecht niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel is ook eerder een aanwijzing dat er effectief gegevens voorliggen die de beëindiging van het verblijfsrecht zouden kunnen verhinderen.

Nu niet blijkt dat verweerder bij het nemen van de beslissing tot intrekking van verblijf rekening heeft gehouden met de gezinsband van verzoekster met haar zoon, dient te worden aangenomen dat deze beslissing niet met de nodige zorgvuldigheid werd voorbereid.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht juncto artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 oktober 2013 tot intrekking van verblijf wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS